

عنوان مقاله:

مطالعه فرهنگی موسیقی و اسلام از منظر مردم شناسی موسیقی (از عصر باستان تا دوره اسلامی)

محل انتشار:

دوماهنامه پژوهش در هنر و علوم انسانی، دوره 3، شماره 4 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

طاهره مهرید - دانشجوی مقطع دکترا رشته مردم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

خلاصه مقاله:

موسیقی نشانه ای از نظام هماهنگ آفرینش است، مایه تهذیب و آرامش خوی است و در سوق دادن انسان بهزندگی آرام و هماهنگ در جامعه و بهبود حیات اجتماعی و سیاسی تأثیر بسزایی دارد. موسیقی عظمت آرزویمنزلت آدمی را به وی گوشزد می کند. نگارنده در این پژوهش با روش اسنادی کتابخانه ای کاربرد موسیقی و هنرآوایی را در بستر جامعه ایران از نگاه مردم شناسی موسیقی موردبررسی قرار داده است. بسیاری از مظاهرطبیعت، ندای موسیقی را ایجاد می کند. صدای آبشار، ریزش باران، وزش باد از میان برگ های درختان، چهچهه بلبل و . . . هریک نغمه ای از نوای طبیعت است. انسان در میان این اصوات به دنیا آمد، مبانی موسیقی را ازطبیعت آموخت و بعد برای پرستش خدایان آوازهایی را میخواند که تدریجا به صورت مذهبی و آوازهایدسته جمعی در آمد. در میان تمام ملت ها و به خصوص مردمان آسیایی، موسیقی و ادبیات در اجرای آیین هایدینی از چنان نقش و اهمیتی برخوردار است که درگذشته هیچ آیینی بدون موسیقی یا ادبیات مخصوص بهخود به اجرا در نمی آمد. به همین دلیل است که در میان این ملل، موسیقی دینی و آیینی مهم ترین بخشهنر و موسیقی بوده است. مهارت در نواختن آلات و ابزار موسیقی نیز اهمیتی برابر بامهارت در موسیقی اسطوره های یا غیردینی داشت. موسیقی دینی در ادیان مختلف ازجمله اسلام همواره وجود داشته و منشا آثار هنری گوناگونی نیز شده است.

کلمات کلیدی:

موسیقی، موسیقی دینی، موسیقی اسلامی، موسیقی حماسی، موسیقی ملی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/948973>

